

nanslovens Indtægter, end man har til Dato.

Jeg henvendte nogle Bemærkninger forleden Dag til den højtærede Justitsminister. Den ærede Justitsminister var ikke til Stede, men det har dog glædet mig, at han har svaret paa disse mine Bemærkninger. Det var om den Politiskandale, som fandt Sted i Rømersgade ved de sidste Valg, den 20de April. Den ærede Minister mente, at man der burde have søgt Domstolene, og naar jeg havde saat, at det i sidste Instans forterede under Justitsministeren, saa var det en Feil. Ja, jeg takker naturligtvis for den Henvisning, jeg fik der til Domstolene, og jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at det kan blive efterkommet til Trods for, at det jo nu ligger noget tilbage i Eiden. Men jeg skal dog sige dette, at jeg havde troet, at naar en Sag var tagen under kriminel Behandling, og naar det fremgik af Vidneforklaringen og Forhørene, at de Optøjer, som fandt Sted, hovedsagelig havde deres Grund i, at Politiet var trængt ind i en Port og en Gaard, hvor det ikke havde noget at bestille, og ikke havde faaet nogen Ordre af deres overordnede dertil, da vilde Administrationen have taget sig af dem, og saaledes mente jeg, at det forterede i sidste Instans under Justitsministeren. Imidlertid er det let at sige, at man henviser til Domstolene. Det kan være besværligt nok for de overfaldne, dog indrømmer jeg, at der maasse kunde have været en Udvej i den Retning; det Byggeselskab, som ejer Bygningen, kunde have klaget; thi det er jo absolut en Krænkelse af Privatlivets Fred at bryde ind i en Port eller Gaard og begynde at slaa sagesløse Folk ned, der ikke have fornærmet nogen. Det kunde have været gjort, og mulig vil det blive gjort, men jeg fastholder, at der havde været god Grund for Administrationen til at give disse underordnede Politimænd en Røvelse, fordi de uden Ordre trængte ind paa anden Mandes Ejendom. Medens jeg taler med den ærede Justitsminister, vil jeg dog gerne henstille en Sag til ham. Jeg vilde gerne bede ham om denne Gang mod Sædvane at forelægge den foreløbige — ja, man kan jo ikke kalde den foreløbig — men saa den provisoriske Presselov her i Tinget. Nu har den saa ofte været forelagt i det andet Ting og har der altid nydt samme Stæbne, nemlig at gaa i Udvalg og blive der. Det forekommer mig ikke, at den ærede Justitsminister selv kan være tjent med det; naar han forelægger en Lov, enten den er foreløbig eller ikke, enten det nu er i det ene eller

det andet Ting, saa maa det dog sikkert være for at saa denne Lov behandlet. Hvis ikke det var Meningen, vilde det hele jo være Humbug, og det antager jeg ikke, at en saa højt begavet og højlærd Mand som vor Justitsminister vil indlade sig paa. Det er min Overbevisning, at hvis denne Lov kommer her til Tinget, vil den blive behandlet; saa ville vi komme paa det rene med, om vi vedblivende ønske denne Lov, eller om vi ønske den forandret til en anden Lov. Saa vidt jeg kan skønne, er der i Sandhed ikke nogen stor Grund til at opretholde Loven. Det har ogsaa gentagne Gange i disse Dage været paataalt og omtalt, at de foreløbige Love, hvad de nu end have været tidligere, ikke mere være nødvendige. Jeg tror aldrig, de have været det, det har der imidlertid været delte Meninger om; men nu tror jeg snart, man kunde samles i den Forstaaelse, at der ikke mere er nogen Brug for disse Love. Den foreløbige Presselov er i alt Fald ikke saa ganske lidt generende for mig og det Parti, hvortil jeg hører; men jeg kan ikke antage, det er dette Parti, man har taget Hensyn til, da denne Lov blev givet, og saa vidt jeg kan skønne, behøves den heller ikke over for mit Parti. Det forekommer mig i Sandhed, at den gamle Presselov forstaar meget godt at behandle os. Naar man ser, hvorledes Kongens Foged behandler os efter den gamle Presselov, synes jeg, det er tilstrækkeligt; den kan sandelig stænge Munden paa os saa godt, som det forlanges, og kan saa os til at lade være at skrive om Her eller Houl og forfælske Uretfærdigheder. Det er der slet ikke noget i Vejen for. Kongens Foged kører for et glat Ord omkring og forbyder os at sige det eller det om den Mand eller den Fabrik. Naar man har en saadan Mundfury til os, synes jeg ikke, man behøver nogen foreløbig Lov. Der er ganske sikkert dette ved den foreløbige Lov, at den tager Ansvaret bort fra Privatmanden, selv om der skrives i et Blad, og lægger det — økonomist set, vel at mærke — over paa Bladets Udgiver og kan derved økonomist ruinere eller ødelægge hvilket Blad, de mest have lyst til at ødelægge. De have ganske vist ikke gjort det til Dato. Jeg tror, at denne Lov er haandhævet saa lempeligt som den overhovedet kan haandhæves for bedre at saa den til at glide i Befolkningen, og for at man senere bedre kan blive enig om at vedtage en lignende Lov. Jeg har imidlertid endnu saa megen Tillid til dette Ting, at jeg er sikker paa, den aldrig bliver til Lov i den Skikkelse eller Form, hvori den nu foreligger, men jeg henstiller til Ministeren, saa vel i hans egen Interesse over for